

ת"פ 22380/02/13 - מדינת ישראל נגד ב' י

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 22380-02-13 מדינת ישראל נ' י

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב' י

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד

אין התייצבות לב"כ הנאשם עו"ד שלמה גיגי

הנאשם בעצמו

פסק דין

נרשמה הודאתו של הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בן זוג ואיומים.

בתאריך 25/10/12 בעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם לבין אשתו - המתלוננת, דרש הנאשם כסף מן המתלוננת, דחף אותה ותפס בידה בחוזקה.

בתאריך 30/10/12 בעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלוננת, אודות אובדן מכשיר טלפון נייד, היכה הנאשם בגופה של המתלוננת באמצעות אגרופיו, ובתגובה לכך הדפה אותו התלוננת לכיוון הכיור. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת ובתגובה לכך נשכה אותו המתלוננת בידו.

במהלך אירועים אלה, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה כי זהו יומה האחרון.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חתך בשפה התחתונה וסימן אדום בסנטרה.

לנאשם נגרמו שריטות בפניו ובגבו וסימן נשיכה בידו.

התביעה הציגה את ההסכמה בין הצדדים לפיה באם יתקבל תסקיר שירות מבחן חיובי בעניינו של הנאשם, תעתור התביעה להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו מאסר מותנה בעוד הסניגור יטען לאי הרשעתו.

התביעה הפנתה אל התסקיר לפיה אכן נרתם הנאשם לטיפול, אך הדגישה כי הוא אך מצוי בראשיתו של טיפול זה וניכר כי עדיין קיימים דפוסים נוקשים בחשיבתו.

לטעמה של התביעה, אין המקרה שבפנינו מקרה מתאים בו יימנע ביהמ"ש מהרשעתו של נאשם על פי ההלכה הפסוקה.

מדובר, כך טענה התביעה, במקרה של אלימות במשפחה, בו יש ליתן משקל לאינטרסים הציבוריים ואף לא הוכח באופן קונקרטי כי הרשעה תפגע בנאשם באופן ממשי. על כן, עתרה להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו מאסר מותנה, בצד התחייבות והטלת צו מבחן.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי חלפו שנתיים מאז ביצוע המעשים וכי מאז לא הסתבך הנאשם במעשים נוספים. מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם שהוא נעדר עבר פלילי.

הנאשם עבר טיפול קבוצתי ומצוי כיום בטיפול זוגי. הוא הודה בכתב אישום מתוקן וחסך בזמן שיפוטי יקר.

כיום חי הנאשם חיים תקינים ונורמטיביים ועל שולחנו סמוכים שלושת ילדיו.

הנאשם מעורב בחיי משפחתו ובגידול ילדיו והביע חרטה על המעשים. כיום חי הנאשם בהרמוניה עם אשתו והרשעתו וענישתו עלולים לפגוע בכך.

הנאשם מתפקד כנהג מונית ויש חשש שאם ירצה לחדש רישונו וכיו"ב, לא יוכל לעשות כן בשל הרשעתו.

לאור כל אלה, עתר ב"כ הנאשם לקבל את המלצות שירות המבחן ולהימנע מהרשעתו של הנאשם.

שני תסקירים ניתנו בעניינו של הנאשם.

בתסקיר הראשון נסקר רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם שהינו בן 33 ועובד מזה כשש שנים כנהג מונית עצמאי.

הנאשם שלל התנהגות אלימה כלפי אשתו - המתלוננת, ועם זאת, לדבריו, במהלך השנים, עקב תחושות תסכול שחש, הרבה להגיב בתוקפנות מילולית ולהתעמת עימה ועל רקע מצב זה השתלבו השניים בטיפול זוגי במשך מספר חודשים, אולם עקב קשיי כלכליים במימון הטיפול החליטו להפסיקו.

הנאשם הביע צער וחרטה על ביצוע העבירות ותאר את הרקע להן בהפלה שעברה המתלוננת ללא ידיעתו וללא הסכמתו וזו נתפסה בעיניו כהפרת אמון ופגיעה בכבודו. הקונפליקט הזוגי שלא נפתר ביניהם, ותחושות עלבון וכעס מצטברים הובילו להתנהגותו אלימה.

שירות המבחן נפגש עם המתלוננת, אשר תארה את הנאשם כבעל דעות נוקשות ועם זאת שללה אלימות מצידו וכן ציינה כי אינה חשה מאוימת מפניו. היא מסרה כי בעבר הנאשם הרבה להתווכח ולהגיב בתוקפנות כלפיה, אך עתה חלה הטבה במערכת היחסים ביניהם.

שירות המבחן סבר כי הנאשם זקוק לטיפול והנאשם הביע נכונות להשתלב בכזה, על מנת לבחון דפוסי התנהגותו ולמנוע הישנות עבירות בעתיד.

הנאשם אכן החל בטיפול פרטני ועתיד היה להשתלב אף בטיפול קבוצתי.

שירות המבחן סבר כי הגם שהנאשם מצוי בתחילת ההליך הטיפולי, הרי ניכר כי הוא מחוייב לשינוי ועל כן המליץ להטיל עליו צו מבחן. בהתייחס להשתלבותו בטיפול ולהיותו של הנאשם נהג מונית ועל כן החשש כי הרשעה בדין תפגע בו ובהיותו מפרנס יחיד -סבר שירות המבחן כי יש לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו.

בתסקיר השני שנתבקש לעקוב אחר השתלבותו של האם שבהליך הטיפולי, נאמר כי משיחות עם הנאשם עולה כי הנאשם שממוקד בתפקודו התעסוקתי ועובד שעות רבות. הוא חושש מפני הרשעתו בדין העלולה לפגוע בפרנסתו. הנאשם תאר השתלבות תקינה בהליך הטיפולי וכן ראו בו מסגרת ממנה יוכל ללמוד ולהיתרם.

הנאשם מסוגל עתה להתייחס יותר לאחריותו למעשים והוא חזר והביע חרטה בשל ביצועם.

ממידע שהתקבל מגורמי הטיפול עלה כי הנאשם משתף פעולה עם גורמי הטיפול, אך עם זאת ניכר כי עדיין קיימים דפוסים נוקשים המותאמים לשלב ראשוני בטיפול בו הוא נמצא.

הטיפול בקבוצה זו עתיד להסתיים בפברואר 2015 ואז ישובץ הנאשם בקבוצת המשך ארוכת טווח.

משיחה עם המתלוננת עלה כי הנאשם מעורב יותר בטיפול בילדים ובבית וכי מאז הגשת התלונה חל שיפור במערכת היחסים הזוגית וכי כיום קיימת תחושת רוגע ושותפות. היא שללה אלימות וחשש.

שירות המבחן התרשם כי ההליך הטיפולי אותו החל הנאשם הוא משמעותי עבורו וכי הנאשם מחוייב להמשכו וכי כל עוד משולב הנאשם בטיפול כזה, פוחת הסיכון להישנות עבירות אלימות.

שירות המבחן חזר והמליץ על הטלת צו מבחן וכן חזר על המלצתו לשקול בחיוב להימנע מהרשעתו של

הנאשם.

על פי הלכת כתב, היא ההלכה המנחה באשר לשאלת אי ההרשעה, הרי שכללל, יש להרשיע מי שביצוע עבירה בעניינו הוכח. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. שניים הם המבחנים לענין זה. המבחן האחד הוא כי האינטרסים הציבוריים לא ייפגעו באופן משמעותי בשל אי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר הוא כי עתידו ושיקומו של הנאשם ייפגעו באופן משמעותי ובלתי מידתי בשל הרשעתו.

בעניינו, עסקינן בעבירות של אלימות ואיומים בתא המשפחתי.

לא אחת אמר ביהמ"ש העליון את דברו באשר לחומרה שיש לייחס לעבירות מעין אלה ובאשר לערכים המוגנים הנפגעים בביצוען. הפגיעה בתא המשפחתי ובמארג העדין השורר בו קשה. הפגיעה היא בשלומה, בכבודה ובבטחונה של המתלוננת. ביתה, אשר אמור להיות מקום מבטחה ומבצרה, הופך להיות מקום בו היא מותקפת ומאויימת.

אין המדובר במעידה חד פעמית ובהתפרצות רגעית של כעס. מדובר בשני אירועים של אלימות שהופנו כפי המתלוננת. באחד מהם מדובר היה באלימות ממשית ובוטה, שבעקבותיה אף נגרמו למתלוננת חבלות של ממש. אירוע זה היה מלווה אף באיומים שהופנו כלפי המתלוננת.

הנה כי כן, אין מקרה זה יכול לבוא בגדרם של אותם מקרים חריגי ויוצאי דופן, בהם ניתן להימנע מבחינתם של האינטרסים הציבוריים מהרשעתו של הנאשם.

לענין זה ראוי לעיין בהחלטת ביהמ"ש העליון ב- רע"פ 4357/13 בן נון נ. מ"י.

על אף הסדר טיעון שגובש בין הצדדים ועניינו לעתור במשותף לאי הרשעתו של הנאשם שהודה בעבירות של אלימות ואיומים במשפחה, (בעובדות הדומות לעניינו), מצא בית משפט השלום שלא לכבד את ההסדר וקבע כי בנסיבות אלה אינו יכול להימנע מהרשעתו של הנאשם, וזאת על רקע חומרת המעשים ונוכח העובדה כי הנאשם לא הצליח להצביע על החשש כי במידה ויורשע הוא עלול להיפגע באופן משמעותי, ובלשונו של ביהמ"ש:

"אני סבור כי לא נתקיימו התנאים הדרושים לסיום ההליכים ללא הרשעה, ואפילו היה חשש לפגיעה עתידית כלשהי בנאשם הרי שלא היה מכך מנוס בהתחשב בחומרת מעשיו".

ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם על קביעה זו ואף ביהמ"ש העליון מצא כי לא מתקיים אף אחד מן התנאים הנדרשים לצורך אי הרשעתו של הנאשם, כמתחייב מהלכת כתב והגם שביהמ"שקמא חרג מהסדר הטיעון וכך ייעשה רק במקרים חריגים, אישר את פסק דינו.

מאחר שמדובר בשני מבחנים מצטברים, די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הבקשה לאי הרשעתו של הנאשם אולם למעלה מן הנדרש, אתייחס אף למבחן השני.

אמנם הנאשם הוא נהג מונית, אך אין בכך לכשעצמו להביא למסקנה כי הרשעה בפלילים תפגע בעתידו באופן משמעותי.

ראה לענין זה ע"פ (ת"א) 71507/07 גליגוס נ. מ"י:

"טענתו המרכזית של המערער היא כי סיום ההליך בהרשעה ימנע ממנו להמשיך לעסוק כנהג מונית. לא ראינו הוראת חוק המכתיבה תוצאה כזו כתוצאה הכרחית. אותן הוראות שהוגשו לעיונו של בית משפט קמא עניינן מי שמבקש לקבל רישיון כנהג מונית ואינן דנות בתנאים לשילה או להתליית רישיון כזה".

הנה כי כן, לא הוכחה פגיעה קונקרטית ועכשווית בנאשם.

מכל האמור לעיל עולה כי בקשת הנאשם להימנע מהרשעתו נדחית.

הנאשם יורשע בעבירות הבאות:

איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ובאשר לעונש שיש לגזור על הנאשם.

התחשבתי בכך שהמעשים בוצעו לפני למעלה משנתיים וכי הנאשם הודה ונטל אחריות על המעשים. עוד התחשבתי בכך שהנאשם פנה להליך טיפול הן קבוצתי והן פרטני ושיתף פעולה בהליך זה ומחוייב להליך זה ואף לטעמה של המתלוננת חל שיפור במערכת היחסים ביניהם מאז הגשת התלונה.

אציין כי על אף כל אלה, הרי שעתירתה של התביעה, בהתחשב בכך שמדובר בשני מעשי אלימות ובמעשה איומים ובטיבה של האלימות שננקטה- היא עתירה מתונה ואולם כידוע כי אין בית המשפט מחמיר, ככלל, מעבר לעתירתה של התביעה.

אני גוזרת על הנאשם בגין כל העבירות בהן הורשע -

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 2,500 ₪ שתוקפה למשך שנתיים והיא לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

ההתחייבות תחתם עוד היום, 04.03.15, שאם לא כן, ייאסר הנאשם למשך 3 ימים.

עוד אני מטילה על הנאשם צו מבחן למשך שנה.

עותק פסק הדין יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

הגם שבא כוחו של הנאשם לא התייצב לדיון זה ומאחר שזוהי הזדמנות שניה שב"כ הנאשם לא התייצב לא מצאתי לנכון לזמן את הנאשם פעם שלישית על מנת לקרוא בפניו את פסק הדין.

משכך, הוקרא פסק הדין בהעדרו של ב"כ הנאשם, עותק פסק הדין לרבות החלטה זו, יועברו אל עו"ד שלמה גיגי, המתבקש להעביר את התייחסותו באשר לאי התייצבותו בבית המשפט.

סכום של 1500 ₪ שהפקיד הנאשם בעקבות צו ההבאה - יוחזר לו.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ה, 04 מרץ 2015, במעמד הצדדים.